

Autorka románu *Obnažená*

SYLVIA DAY

O muži, jímž se chci
nechat spoutat

Bestseller č. 1 podle žebříčku *New York Times*

Spoutaná

CROSSFIRE® ROMÁN

Spoutaná

Spoutaná

SYLVIA DAY

FORTUNA

Original title: Reflected in You
Copyright © 2012 by Sylvia Day.
Cover design by George Long, cover photograph: Shutterstock
Published by The Berkley Publishing Group,
a member of Penguin Group (USA)

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2013
Translation © Jana Pacnerová, 2013

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Litera

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Alena Jakoubková
První vydání

Tento román je fikce. Jména, postavy, místa, události a souvislosti jsou buď
výplodem autorovy fantazie nebo jsou alespoň fiktivně použity.
Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať už živými či mrtvými
nebo se skutečnými událostmi je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních
systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky,
fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-692-4

*Věnováno Noře Robertsové,
za inspiraci a opravdové mistrovství.*

PODĚKOVÁNÍ

Jsem nesmírně vděčná Cindy Hwangové a Leslie Gelbmanové za jejich podporu a povzbuzování, ale v první řadě za to, že mají příběh Evy a Gideona opravdu rády. Člověk potřebuje vášně, aby knihu napsal, a vášně, aby ji prodal. Jsem velice ráda, že tuto vášně v sobě mají.

O tom, zač musím poděkovat své agentce Kimberly Whalenové, by se dala napsat celá kniha. Série Crossfire je masivní, mezinárodní, multiformátová akce a Kimberly neunikne žádný trik. Je stále ve střehu a já se tak mohu svobodně soustředit na svou část naší spolupráce – psaní! – a za to ji prostě miluju.

Za Cindy, Leslie, Kim, Claire Pellyovou a Tomem Weldonem stojí dynamické týmy nakladatelství Penguin a Trident Media Group. Ráda bych všechny uvedla jmenovitě, ale po pravdě řečeno, vydalo by to za větší vesnici. Jsou to desítky lidí, kterým musím poděkovat za jejich pilnou práci a nadšení. Trident a Penguin pečují a starají se o sérii Crossfire v celosvětovém měřítku a já jsem velice vděčná za čas, který všichni mým knihám věnují.

Můj nejhlubší vděk patří redaktorce Hilary Saresové, která udělala ze série Crossfire to, čím je. Dohlíží na mě.

Velké díky náleží mému tiskovému agentu Greggu Sullivanovi, který mi v mnoha ohledech usnadňuje život.

Také musím poděkovat všem zahraničním vydavatelům (v době, kdy tohle píšu, je vás skoro čtyřicet) za to, že jste uvítali Gideona a Evu ve svých zemích a podělili se o ně se svými čtenáři. Jste všichni báječní a já si toho vážím.

A všem čtenářům po celém světě, kteří příběh Evy a Gideona přijali za svůj – děkuji! Když jsem psala *Obnaženou*, byla jsem si celkem jistá, že zůstanu jedinou osobou, které se to bude líbit. Jsem nadšená, že se to líbí i vám a že pokračujeme po cestě Evy a Gideona společně. Po rozpálených, hrbolatých cestách se nejlíp cestuje s přáteli!

MILOVALA JSEM NEW YORK tou vášnivou láskou, kterou jsem si vyhradila jinak už jen pro jedinou věc ve svém životě. Město je mikrokosmos příležitostí nového světa a tradic světa starého. Konzervativci se tu mísí s bohémy. Prapodivnosti existují po boku vzácností nevyčíslitelných hodnot. Pulzující energie města pohání krevní oběh mezinárodního obchodu a přitahuje lidi z celého světa.

A ztělesnění vší té energie, hnací tížádsti a světoznámé moci mi právě přivodilo dva neuvěřitelné orgasmy.

Cestou k olbřímí šatně jsem pohlédla na postel Gideon Crosse, zvalcovanou sexem, a zachvěla se zapamatovanou rozkoší. Vlasy jsem měla ještě vlhké ze sprchy a jediným kusem oděvu, který jsem měla na sobě, byla osuška ovinutá kolem těla. Za půldruhé hodiny musím být v práci, a to bylo trochu málo na to, abych se cítila příjemně. Očividně si budu muset do ranní rutiny započítat trochu času na sex,

jinak budu už pořád pospíchat. Gideon se budil časně, aby dobýval svět, a s oblibou tu dominanci zahajoval se mnou.

Mám štěstí?

Protože v New Yorku začínal červenec a teplota vzduchu stoupala, vybrala jsem si úzké nažehlené kalhoty z přírodního lnu a popelínový topík bez rukávů, světle šedý, aby mi šel k očím. Protože jsem neměla zrovna kadeřnické nadání, stáhla jsem si dlouhé blond vlasy do jednoduchého ohonu vzadu a pak jsem si nalíčila obličej. Když jsem vypadala přijatelně, vyšla jsem z ložnice.

Gideonův hlas jsem uslyšela hned, jak jsem vyšla na chodbu. Projelo mnou drobné zachvění, když jsem poznala, že se zlobí – mluvil tlumeně a úsečně. Hned tak něco ho nerozčílí... kromě mě. Já ho dokázala přimět, aby zvýšil hlas a klel, dokonce i aby si vjížděl rukama do své nádherné hřívy inkoustově černých vlasů, sahající mu až po ramena.

Většinou však byl Gideon ztělesněním ovládané energie. Nepotřeboval křičet, aby přiměl lidi vynakládat maximální úsilí pouhým pohledem nebo stroze proneseným slovem.

Našla jsem ho v jeho domácí kanceláři. Stál zády ke dveřím a v uchu měl sluchátko Bluetoothu. Paže měl založené na hrudi a hleděl z okna svého bytu ve střešní nástavbě na Páté Avenue – působil dojmem samotáře, jedinice odloučeného od okolního světa a přesto schopného tomuto světu jednoznačně vládnout.

Opřela jsem se o veřeje a hltala ho očima. Byla jsem si jistá, že moje vyhlídka na siluetu města je rozhodně úchvatnější než jeho. Z místa, kde jsem stála, byl součástí siluety vysokých mrakodrapů i Gideon, stejně mocný a působivý. Osprchoval se dřív, než jsem se zmohla na to, abych vylezla z postele. Jeho pro mě těžce návykové tělo už bylo ze dvou třetin oděno do drahého, na zakázku šitého obleku – což na mě, musím přiznat, vždycky spolehlivě působilo.

Při pohledu zezadu vynikal dokonalý zadek a mohutná záda ve vestě.

Na stěně visela veliká koláž z fotek, na kterých jsme byli my dva spolu, a jeden velmi intimní snímek, který Gideon pořídil, když jsem spala. Většinou to jsou fotografie z dílny paparazziů, kteří nás sledují na každém kroku. Protože on je Gideon Cross z Cross Industries a v absurdním věku dvaceti osmi let se řadí mezi pětadvacet nejbohatších lidí světa. Jsem si celkem jistá, že mu patří značný kus Manhattanu a úplně jisté je, že je to nejpřitažlivější chlap na naší planetě. A moje fotky má ve všech svých pracovnách, jako by mohl být pohled na mě stejně fascinující jako na něj.

Otočil se elegantní piruetou a zachytil mě svým ledově modrým pohledem. Samozřejmě věděl, že tam jsem a pozoruji ho. Ve vzduchu to elektricky jiskří pokaždé, když se ocitneme nablízku, je to pocit očekávání jako napjaté ticho před zaduněním hromu. Patrně naschvál okamžik vyčkával, než se ke mně otočil, a dával mi tak příležitost si ho prohlédnout, protože věděl, jak ráda se na něj dívám.

Temný a Nebezpečný. A celý můj.

Bože... nikdy si nezvyknu na to, jak ta tvář působí. Ostře řezané lícní kosti a tmavá křídla obočí, modré oči s hustými řasami a ty rty... dokonale tvarované tak, aby působily smyslně i hříšně. Miluju jejich sexuálně vyzývavý úsměv a chvěju se, když se sevrou do přísné linie. A když je přitiskne k mému tělu, hořím vášní.

Šmarjá, poslouvej se, co říkáš. Ústa se mi zvlnila úsměvem při vzpomínce, jak mě vždycky štvály kamarádky, které poeticky žvanily o kráse svých přátel. Jenže teď i já ustavičně žasnu nad nádherou toho komplikovaného, frustrujícího, nevyrovnaného, hříšně sexy muže, do kterého jsem den za dnem víc a víc zamilovaná.

Hleděli jsme na sebe a on se nepřestával mračit, ani ne-

přestal mluvit k té ubohé duši na druhém konci telefonní linky, ale jeho pohled se rozehrál od mrazivé podrážděnosti ke spalujícímu žáru.

Už jsem měla být dávno zvyklá na změnu, která se s ním odehraje pokaždé, když se na mě podívá, ale ještě pořád mě to pokaždé zasáhne takovou silou, div neupadnu. Ten pohled mi sděluje, jak prudce a hluboce se touží se mnou pomilovat – což dělá při každé příležitosti – a také mi dává nahlédnout do syrové, nezdolné síly své vůle. Všechno, co Gideon v životě dělá, má v sobě hluboce zakořeněnou sílu a nadvládu.

„Uvidíme se v sobotu v osm,“ dokončil hovor a oslovil mě: „Pojď sem, Evo.“

Projelo mnou další zachvění nad tím, jak vyslovil moje jméno – stejně autoritativně a ostře, jako když říká, *Udělej se, Evo*, když jsem pod ním... plná jeho... zoufale toužící vyvrcholit s ním...

„Na to není čas, frajere.“ Vycouvala jsem do chodby, protože pokud šlo o něj, jsem slabá. Jeho hladký, kultivovaný, jemně chraplavý hlas mi dokáže takřka navodit orgasmus, jen když ho poslouchám. A kdykoli se mě dotkne, pokaždé podlehnou.

Spěchala jsem do kuchyně udělat kávu.

Něco polohlasem zamumlal a následoval mě, dlouhými kroky mě snadno dostihl. Metr pětadesát pevného, rozpáleného chlapství mě přitisklo ke stěně chodby.

„Vždyť víš, co se stane, když utíkáš, anděli.“ Gideon mě lehce kousl do dolního rtu a pak uchlácholil palčivost pohlazením jazyka. „Pokaždé tě chytnu.“

V mém nitru cosi vzdychlo radostnou kapitulací a tělo mi ochablo rozkoší z toho, jak těsně se k němu tiskne. Dychtila jsem po něm ustavičně, tak hluboce, až to fyzicky bolelo. Cítila jsem chtíč, ale ještě mnohem víc. Něco tak vzácného

a silného, že Gideonova touha po mně by vůbec nebyla takovým spouštěčem, kdyby šlo o jiného muže. Kdyby se mě někdo jiný pokusil podrobit tíhou svého těla, řádila bych jako zběsilá. Jenže s Gideonem to nikdy nebyl problém. Věděl, co potřebuju a kolik vydržím.

Náhly záblesk jeho úsměvu mi zastavil srdce.

Tváří v tvář tomu úchvatnému obličej, orámovanému nádhernými tmavými vlasy, mi trochu zeslábla kolena. Byl náramně uhlazený a civilizovaný, až na dekadentní délku těch hedvábných kadeří.

Otřel se nosem o můj. „Nemůžeš se na mě takhle usmívat a pak jen tak odejít. Pověz mi, na co jsi myslela, když jsem telefonoval.“

Rty se mi sarkasticky zvlínily. „Jak jsi nádherný. Myslím na to odporně často. Už to musím překonat.“

Položil dlaň na zadní stranu mého stehna a přitiskl mě těsněji k sobě, dráždil mě zručným vlněním boků proti mým. V posteli byl neslýchaně nadaný. A věděl to. „Ať se propadne, jestli ti to dovolím.“

„Ale?“ Žár se mi zrádně rozléval žilami, mé tělo dychtilo po jeho doteku až příliš. „Snad mi nebudete tvrdit, že chcete, aby vám visela na krku další okouzlená ženská, pane, který nenávidíte přehnaná očekávání?“

„Přesně to chci,“ zaševelil, uchopil do dlaně mou bradu a třel mi dolní ret bříškem palce, „abys na mě myslela tolik, že už nestihneš myslet na nikoho jiného.“

Zvolna a chvějivě jsem se nadechla. Cele jsem podléhala žhoucím pohledu v jeho očích, provokativnímu tónu hlasu, žáru jeho těla a vůni pokožky, ze které se mi sbíhaly v ústech sliny. On byl má droga a já nijak netoužila se svého návyku zbavit.

„Gideone,“ vydechla jsem jako v transu.

S tichým zasténáním přitiskl svá jemně utvářená ústa ne-

prodyšně na moje a nádherným, hlubokým polibkem mě zbavil myšlenek na to, kolik je hodin... Polibkem, kterému se téměř podařilo odvést moje myšlenky od nejistoty, kterou právě projevil.

Zabořila jsem mu prsty do vlasů, abych si ho přidržela, a opětovala jeho polibek. Přejížděla jsem jazykem po jeho, hladila ho. Byli jsme pár teprve velmi krátce. Ani ne měsíc. A co hůř, žádný z nás nevěděl, jak si počínat ve vztahu, který jsme se pokoušeli budovat – vztah, v němž jsme odmítali předstírat, že nejsme oba těžce pochroumaní.

Ovinul mě pažemi a majetnický stiskl. „Chtěl jsem s tebou strávit celý víkend ve Florida Keys – nahý.“

„Hmm, to zní pěkně.“ Víc než pěkně. I když jsem Gideon v obleku s vestou náramně obdivovala, daleko milejší mi byl svlečený, jak ho pánbůh stvořil. Vyhýbala jsem se nutnosti podotknout, že tenhle víkend nebudu k mání...

„Teď se musím celý víkend starat o podnik,“ mumlal do mých rtů.

„Podnik, který jsi nechal stranou, abys byl se mnou?“ Odcházel z práce brzy, aby mohl být se mnou, a já věděla, že to nebude zadarmo. Moje matka byla potřetí vdaná a všichni její partneři byli úspěšní, bohatí magnáti. Věděla jsem, že cenou za ctižádost je velmi dlouhá pracovní doba.

„Sakra dobře platím svým podřízeným, takže by měli makat – a já můžu být s tebou.“

Pěkný úhybný manévr, ale protože mi neunikl podrážděný záblesk v jeho očích, odvedla jsem řeč. „Děkuju. Pojďme si dát trochu kafe, dokud máme čas.“

Gideon mi přejel jazykem po dolním rtu, pak mě pustil. „Rád bych vyrazil zítra v osm večer. Zabal si něco lehkého. V Arizoně je sucho a horko.“

„Cože?“ Zamžikala jsem na jeho vzdalující se záda, mizející v pracovně. „Ty máš práci v Arizoně?“

„Bohužel.“

A... *jéje*. Místo abych si odepřela svůj doušek kávy, odložila jsem diskusi a pokračovala v cestě do kuchyně. Prošla jsem Gideonovým prostorným bytem, který se vyznačuje noblesními architektonickými prvky jako například úzkými klenutými okny. Moje podpatky střídavě cvakaly po lesklých parketách a tiše se bořily do aubussonsých koberců. Luxusní prostor, zařízený tmavým dřevem a textiliemi v neutrálních barvách, prosvětlovaly zářivě barevné akcenty. I když Gideonův byt stál očividně velké peníze, jeho majiteli se dařilo zachovat mu přívětivost a vlídnost – bylo to pohodlné místo k odpočinku a hýčkáni.

Když jsem dorazila do kuchyně, nemarnila jsem čas a strčila pod kávovar termohrnek. Gideon za mnou přišel se sáčkem přehozeným přes jedno rameno a s mobilem v ruce. Postavila jsem pod kávovar další přenosný hrnek a pak zamířila k lednici pro polotučné mléko.

„Možná to není zase taková smůla.“ Obrátila jsem se k němu a připomněla mu problém svého spolubydlícího. „Tenhle víkend si to musím vyříkat s Carym.“

Gideon strčil telefon do vnitřní kapsy saka, pak je pověsil na zadní opěradlo jedné barové stoličky u jídelního pultu. „Jedeš se mnou, Evo.“

Prudce jsem vydechla a přilila si do kávy mléko. „Na co? Abych polehávala nahá a čekala, až dokončíš práci a vyspíš se se mnou?“

Hleděl mi do očí, když si bral hrnek a usrkával horkou kávu až příliš klidně. „Budeme se hádat?“

„Budeš dělat problémy? Už jsme o tom mluvili. Víš přece, že nemůžu Caryho opustit po tom, co se stalo včera v noci.“ Ten spletenec několika těl, který jsem našla ve svém obývacím pokoji, dával slovu *grupáč* úplně nový význam.

Vrátila jsem krabici s mlékem do lednice a vstřebávala

pocit, že si mě k sobě silou vůle nepřekonatelně přitahuje. Takhle to bylo od začátku. Když chtěl, dokázal mě Gideon přimět *cítit* jeho požadavky. A bylo velmi, velmi těžké ignorovat tu část mě samotné, která žadonila, abych mu poskytla všechno, co chce. „Ty se postaráš o podnik a já se postarám o svého nejlepšího přítele, pak se vrátíme a budeme se starat o sebe navzájem.“

„Vrátím se až v neděli večer, Evo.“

Ach... ucítila jsem ostré bodnutí v břiše, když jsem uslyšela, že budeme tak dlouho odloučení. Většina párů spolu netráví každou volnou chvíli, ale my nejsme jako většina párů. Oba máme své skryté problémy, nejistoty a vzájemnou závislost, která vyžaduje pravidelný kontakt, abychom vydrželi jaksepatří fungovat. Vadí mi být bez něj. Jen zřídka-kdy jsem na něj vydržela nemyslet déle než pár hodin.

„Tobě to taky připadá nesnesitelné,“ řekl tiše a pozoroval mě tím svým způsobem, který nasvědčoval tomu, že vidí všechno. „V neděli už budeme oba úplně k nepotřebě.“

Foukla jsem na hladinu své kávy, pak rychle usrkla. Znepokojovala mě představa celého víkendu bez něj. A co hůř, vadilo mi pomýšlení, že on by strávil tolik času beze mě. Tam venku se pro něj rozprostíral svět plný lákadel a možností, žen, které nejsou tak praštěné a není tak obtížné s nimi být.

Přesto jsem ze sebe vypravila: „Oba víme, že to není docela zdravé, Gideone.“

„Říká kdo? Nikdo jiný neví, jaké to je, být v naší kůži.“

Tak jo, v tom má pravdu.

„Musíme jít do práce,“ řekla jsem s vědomím, že tahle remíza nás bude oba celý den štvát. Později to vyřešíme, ale prozatím jsme v tom až po uši.

Opřel se bokem o kuchyňskou linku, zkrřížil kotníky a zarputile znehybněl. „Oba potřebujeme, abys jela se mnou.“

„Gideone.“ Noha mi začala sama od sebe ťukat o travertinovou dlaždici. „Prostě se nemůžu kvůli tobě vzdát svého života. Kdyby se ze mě stala závislá pipka, rychle by ses začal nudit. Sakra, sama bych si byla odporná. Určitě nás nezabije, když pár dní budeme napravovat jiné části svého života, i když to děláme strašně neradi.“

Zahleděl se mi do očí. „Ty jsi moc problematická, než aby se z tebe stala závislá pipka.“

„Na to musíš být sám potížísta, abys to poznal.“

Gideon se napřímil, setřásl ze sebe svou zádumčivou smyslnost a okamžitě mě zaujal strohou soustředěností. Je náramně těkavý – jako já. „Poslední dobou jsi zažila spoustu stresu, Evo. Není to žádné tajemství, že jsi v New Yorku. Nemůžu tě tady nechat a sám odjet. Vezmi Caryho s sebou, jestli to jinak nejde. Můžeš se s ním hádat, zatímco budeš čekat, až dokončím práci a vyspím se s tebou,“ parodoval mě.

„Ha.“ I když jsem si vážila jeho snahy uvolnit napětí humorem, uvědomovala jsem si, co mu ve skutečnosti vadí na našem odloučení – *Nathan*. Můj bývalý nevlastní bratr. Živá noční můra z mé minulosti. Gideon se zřejmě strachoval, aby se znovu neobjevil i v současnosti. Děsilo mě zjištění, že se tak docela nemýlí. Náš vztah, který tak zaujal média, roztránil štít anonymity, jenž mě léta chránil.

Panebože... vůbec nebyl čas zabývat se *tímhle* svinstvem, ale věděla jsem, že Gideon na to nepřistoupí. Svůj majetek chce vlastnit úplně, konkurenci se brání nelítostně a pečlivě, a nikdy by nedopustil, abych došla nějaké úhony. Jsem jeho bezpečné místo, jsem pro něj vzácná a nedocenitelná.

Gideon se podíval na hodinky. „Je čas jít, anděli.“

Vzal si sako a pak mi pokynul, abych před ním prošla přepychovým obývacím pokojem, kde jsem si vzala kabelku a tašku s pohodlnými botami a dalšími nezbytnostmi.

Pár minut nato jsme sjeli jeho osobním výtahem do přízemí a nasedali na zadní sedadla jeho černého bentleye SUV.

„Ahoj, Angusi,“ pozdravila jsem řidiče, který se dotkl štítku staromódní šoférské čapky.

„Dobré ráno, slečno Tramellová,“ odvětil s úsměvem. Byl to starší pán s hodně prošedivělými zrzavými vlasy. Měla jsem ho ráda z mnoha důvodů, z nichž neposlední byl ten, že vozil Gideona už od základní školy a opravdu mu na něm záleželo.

Letmý pohled na rolexky, které jsem dostala od matky a otčíma, mi sdělil, že to do práce stihnu včas... pokud neuvízneme v dopravní zácpě. Sotva jsem si to pomyslela, Angus obratně vklouzl do moře taxíků a aut na vozovce. Po napjatém tichu Gideonova bytu mě hluk Manhattanu probudil stejně efektivně jako doušek kofeinu. Vřeštění klaksonů a bouchání pneumatik o kryt výkopu na ulici mi dodaly energii. Po obou stranách lemovaly ucpanou ulici rychle kráčející proudy chodců, budovy se ctižádostivě vzpínaly k obloze a stínily nás, i když slunce stoupalo po obloze.

Panebože, opravdu miluju New York. Každý den ho znovu vstřebávám, snažím se ho do sebe načerpat.

Uvelebila jsem se na koženém sedadle, sáhla po Gideonově ruce a stiskla ji. „Bylo by ti příjemnější, kdybych s Carym na víkend odjela z města? Třeba na krátký výlet do Vegas?“

Gideon přimhouřil oči. „Představuju pro Caryho nějakou hrozbu? Proto neuvažuješ o Arizoně?“

„Cože? Ne. To snad ne.“ Poposedla jsem a otočila se tváří k němu. „Někdy do něj musím mluvit celou noc, než se mi otevře.“

„To snad ne?“ opakoval mou odpověď a všechno ostatní ignoroval.

„Možná má pocit, že jsem nedostupná, když si potřebuje promluvit, protože jsem pořád s tebou,“ vysvětlovala jsem a přidržovala si hrnek s kávou oběma rukama, protože jsme přejížděli přes výmol. „Poslouchej, tu žárlivost na Caryho budeš muset překonat. Když říkám, že je jako můj bratr, Gideone, tak nekecám. Nemusíš ho mít rád, ale musíš pochopit, že trvale patří do mého života.“

„Totéž mu říkáš o mně?“

„To nemusím. On to ví. Snažím se tady dospět ke kompromisu...“

„Nikdy nedělám kompromisy.“

Zvedla jsem obočí. „V podnikání určitě ne. Ale tohle je vztah, Gideone. Ve vztahu se musí dávat a...“

Gideonovo zavrčení mě přerušilo. „Moje letadlo, můj hotel, a pokud opustíš pozemek, vezmeš si s sebou ochranku.“

Jeho náhlá, neochotná kapitulace mě překvapila tak, že jsem dlouhou chvíli nebyla schopná slova. Tak dlouho, až se nad pronikavýma modrýma očima vyklenulo obočí s výrazem, který říkal, *ber nebo nech být*.

„Nepřipadá ti to trochu přehnané?“ namítla jsem. „Budu mít s sebou Caryho.“

„Jistě mi odpustíš, že mu po včerejší noci nedůvěřuju, tedy pokud jde o tvou bezpečnost.“ Napil se kávy a jasně z něj vyzařovalo, že tenhle rozhovor už skončil. Předložil mi své podmínky.

Možná by mě taková pánovitost štvala, kdybych nechápala, že ho motivuje starost o mě. V mé minulosti se vyskytovali oškliví strašáci, a když jsem začala chodit s Gideonem, ocitla jsem se ve světle reflektorů, které by mohly zavést Nathana Barkera až k mému prahu.

A navíc – ovládání všeho, co ho obklopovalo, k Gideonovi prostě patří. Je to součást balíčku a já se tomu musím přizpůsobit.